

Regió 7: dos anys llargs de "premsa viva"

Equip de Regió 7

R

egió 7, com tota la premsa comarcal, va néixer perquè tenia dues poderoses raons per a fer-ho:

D'una banda, la necessitat de recollir i oferir tota aquella informació que es produïa a les nostres comarques, i que la gran premsa ignorava, quan no menyspreava.

D'altra, la presència d'un grup de gent interessada en l'afer informatiu, alguns amb el bagatge que pot oferir la corresponsalia d'un diari de Barcelona i, sobretot, convençuts que la tasca informativa adreçada a les nostres comarques trobaria el ressò i el suport necessaris per a fer-la reeixir.

En aquets dos pilars, comuns a totes les publicacions comarcals, es fonamentava l'empenta d'un grup de gent que concebien l'informació a casa nostra força diferent de com la practicaven els grans mitjans informatius, centralitzats a Barcelona. L'experiència viscuda a cadascuna de les poblacions de les nostres comarques, on existia —i existeix— una premsa local que, malgrat les limitacions econòmiques i tècniques, té sortida i és una important eina al servei de la comunitat a la qual s'adreça, encara esperonava més a intentar tirar endavant l'aventura.

Les idees

Abans de fer un cop de cap, però, va ser necessari establir uns criteris clars sobre les característiques que havia de tenir la nostra publicació.

Regió 7, una aventura que algú va qualificar d'impossible, és, ara per ara, Premsa Viva. Tres edicions setmanals d'informació intercomarcal, afegint-hi aquella que esdevingui interessant a nivell nacional, estatal i, fins i tot, internacional; un suplement setmanal d'informació i comentari dels espectacles del cap de setmana; una revista mensual esportiva; uns tallers propis de fotocomposició i muntatge; una plantilla de tretze persones fixes i un munt de col·laboradors; un pressupost econòmic que depassa els trenta milions de pessetes anuals; una ferma cartera publicitària, i, sobretot, el reconeixement expressat des d'amplis sectors socials en el sentit que Regió 7 és una eina al servei de les comarques del Bages, el Berguedà, el Solsonès, i del país, són trets essencials que cal tenir en compte quan parlem d'aquesta publicació.

Aquests serien:

Forçosament calia que fos una publicació de servei als lectors. De servei als homes i les dones de les comar-

ques del Bages, el Berguedà i el Solsonès. De servei al país.

Forçosament havia de ser una publicació progressista, això és, de respecte total envers totes les ideologies i opinions, mostrant un tarannà obert i de defensa de l'etapa pre-democràtica que travessava el país —finals del 1977—, i de màxima rigorositat informativa.

Forçosament havia de ser feta amb criteris estrictament professionals. Aquesta va ser una auto-imposició: una publicació amb pretensions de cobrir a bastament la informació que genera una àrea com la nostra, que vol ser competitiva, que es vol mantenir, etc., forçosament ha de plantejar-se

Arrel / Experiències

Una publicació al servei dels lectors,
progressista i amb criteris
estrictament professionals

Iluny dels esquemes del voluntarisme gloriós que ha permès de subsistir a les petites publicacions locals, però que, a la vegada, ha invalidat qualsevol intent de fer el pas endavant i convertir la publicació en un veritable producte periodístic.

I, finalment, havia de ser una eina important en la normalització de la nostra llengua i de la nostra cultura. Aquest capítol, com a d'altres publicacions que s'han plantejat una estructura professional, també va portar llarguíssimes discussions sobre els percentatges de la llengua a emprar en el cos redaccional del periòdic, per tal de fer-lo assequible al màxim nombre de lectors per fer viable el manteniment del producte. L'opció final —majoritàriament en català, i espais en castellà quan els protagonistes de la notícia expressin aquesta llengua, o quan las opinions i manifestacions arribades a la nostra redacció ho fossin en castellà— va anar derivant, amb la pràctica diària, cap a uns continguts redaccionals totalment en català, i molt esporàdicament en castellà quan el protagonista de la notícia demana que se li respecti la seva llengua.

Val a dir que l'acompliment d'aquests criteris que nosaltres consideràvem —i considerem— bàsics, ha estat el motiu pel qual **Regio 7**, avui, és Premsa Viva.

La lluita

Amb aquests criteris pel davant i

el projecte periodístic a les mans, vam començar a cercar els suports que fessin viable l'aventura. Teníem molt clar que una publicació d'aquelles característiques, adreçada a una població no massa acostumada a la lectura d'una premsa professional feta a casa —amb els tics de protagonisme mal entès que acostumen a lluir les forces vives de casa, etc.—, havia de comptar amb el més ampli suport possible del ventall ideològic que es donava en aquella població, i que aquest suport havia de garantir que el producte que s'anava a llançar al mercat no es desviaria dels propòsits inicials (servei, progressista, democràtic, professional, català, etc.).

Enteníem que la malmesa independència que totes les publicacions voldrien pregonar i demostrar, en el nostre cas es podria donar si aconseguíem aplegar entorn del projecte representants de tots els sectors socials i ideològics de la població. En aquest sentit, vam fer una crida a totes les forces polítiques i socials de les tres comarques per tal que s'interessessin en el projecte de **Regio 7**.

Val a dir que no va ser fàcil. La resposta a la nostra crida va tenir tota mena de ressons: des de l'acollida més entusiasta i decidida, fins a la més freda desconfiança, tot passant per l'optimisme moderat del sí, però... Podríem explicar innombrables reunions, inacabables debats de defensa i atac de postures, ideologies i actituds que fins i tot van arri-

Regió 7, una aventura que algú va
qualificar d'impossible, és, ara per
ara, premsa viva... en català

bar al terreny personal. Podríem parlar de malfiances, sovint recargolades i desmesurades, que no feien cap altra cosa que demostrar interessos excessivament interessats en el control de la publicació. Podríem parlar de moltes d'altres situacions que a aquells qui hagin intentat tirar endavant i consolidar una publicació no els vindrien pas de nou. Però, en tot cas, preferim callar aquesta part de la història per allò de la primícia i l'oportunitat, si mai l'haguéssim d'explicar.

Sortosament, avui podem parlar de **Regio 7** com d'una publicació viva, amb dos anys llargs d'aprenentatge devers la consecució dels criteris que l'inspiren i que pregona.

L'arrencada

Després d'un any —gairabé tot un any— de negociacions, i de dos números de mostra pel que podria ser **Regio 7**, es va arribar a la conclusió que, si esperàvem gaire més a treure'l, el producte se'ns podria a les mans. Feia massa temps que se'n parlava i qui hagués volgut veure-ho clar havia tingut temps suficient per a convèncer-se de la viabilitat o no del producte. A mitjans novembre del 1978 es va prendre la decisió: sortim abans d'acabar l'any.

Havíem aconseguit formar en aquells moments una empresa editora —Edicions Intercomarcals S A—, que aplegava accionistes, amb una participació mínima de mil pessetes i màxima de deu mil, que representaven el més ampli ventall ideològic democràtic que es donava a les nostres comarques. La composició del Consell d'administració es repartia a parts iguals entre gent representant de l'esquerra nacionalista fins al centre-dreta, així com d'associacions de veïns, de centrals sindicals i independents de reconeguda vàlua personal en els ambients ciutadans, i hi havia demés, la presència, a parts iguals també, dels redactors. El capital inicial no passava poc ni gaire del milió i mig de pessetes.

Poca cosa era per tirar endavant un projecte que inicialment contem-

El funcionament de Regió 7 contempla unes estructures de coordinació entre els diferents departaments que permeten fer rutllar una plantilla de tretze persones i un nombrós grup de col.laboradors

plava una aparició periòdica de quatre cops a la setmana, i que amb molt de seny va sortir la meitat, dos cops per setmana.

L'embranchida

El 30 de desembre de 1978 sortia Regió 7 als carrers de la Setena Regió. L'aventura havia començat i els protagonistes, certament, havíem fet un espectacular cop de cap. El primer any de vida va exigir que a la professionalitat s'afegís també el voluntarisme. Si mai haguéssim de fer un quadre d'honor que recollís aquells qui hi han deixat hores i dies de son perquè Regió 7 acomplís la cita amb els seus lectors, ens faltaria pany de paret per encabir-los tots. El voluntarisme —guiat per una professionalitat fora de tot dubte— ha ajudat a fer que Regió 7 sigui Premsa Viva.

El 17 de gener de 1980 llançàvem al carrer una tercera edició setmanal del nostre periòdic. Des de llavors ens mantenim fidels a la cita de dimarts, dijous i dissabte amb els nostres lectors. De llavors ençà, però, Regió 7 ha crescut considerablement: cada dijous fem una distribució de quinze mil exemplars gratuïts del suplement Regió 7 Cap de Setmana (vint pàgines, dues tintes, agenda completíssima dels

actes del cap de setmana a la Setena Regió, comentaris musicals-discotequers, crítica de cinema i televisió, entreteniments, participació, pàgina infantil...), que surt des de mitjan octubre del 1980.

Des del primer dissabte de febrer del 1981, apareix mensualment Regió 7 Esportiu, gratis per als subscriptors del periòdic i a cinc duros preu de venda al quiosc. Té vint-i-vuit pàgines, a dues tintes, que recullen tota aquella informació esportiva que el periòdic normal no pot recollir per problemes d'espai (entrevistes amb els jugadors, entrenadors, clubs, etc.), a més de dedicar especial atenció a la promoció d'aquells esports o entitats que no arrossequen masses de seguidors, però que aconsegueixen perfectament el seu paper en el món esportiu i associatiu de les nostres comarques.

Regió 7 té un promig de dos suplementos monogràfics mensuals, dedicats a recollir, bé aspectes de les tradicions, festes majors, etc. dels pobles de les nostres comarques, bé temes d'ampli interès (seguretat, fires, etc.) que, evidentment, aconsegueixen una triple finalitat: divulgació, promoció i publicitat. Un cas a part i que cal esmentar és el dels dos suplementos-resum

de l'any, amb prop d'un centenar de pàgines que recullen allò més noticable que s'ha esdevingut el darrer any, a més d'un complet índex de matèries, articles, reportatges, etc. publicats per Regió 7 i de possible interès per a la seva consulta especialitzada.

Tot això i molt més, difícil d'explicar perquè entra en el terreny de les vivències personals, és Regió 7. El nostre funcionament contempla unes estructures de coordinació entre els diferents departaments de la casa —recepció, administració, publicitat, redacció, laboratori, tallers de fotocomposició i muntatge, distribució—, que ens permeten fer rutllar una plantilla de tretze persones fixes i un nombrós grup de col.laboradors i corresponsals, d'una manera al màxim d'eficax que podem i que, encara, sovint, necessita el voluntarisme per tal que el producte es mantingui.

Regió 7 és, certament, una aventura que semblava impossible, però l'esforç de molta gent ha fet que la història, malgrat que sembli increïble, encara s'escriu en aquesta casa. Els detalls que s'amaguen darrera aquest entrellat solament són visibles des de dins. Us convidem que vingueu a parlarlos sobre el terreny. Us esperem! ●

Tot l'equip, ben conjuntat, de Regió 7

